

Ένα φωτεινό χειμωνιάτικο απομεσήμερο, δίπλα στην Αλυκή, μια λίμνη πλάι στη θάλασσα της Λάρνακας –δώρο πολύτιμο της Μεσογείου στην Κύπρο–, ένα πουλί φτερούγιζε ξεμοναχιασμένο απ’ το κοπάδι του. Ήταν ένα όμορφο φοινικόπτερο, ένα φλαμίνγκο, που το έλεγαν Πιρουλίτο.

«Γιατί, Θεέ μου, δεν έδωσες και σε μας το χάρισμα της γλυκολαλιάς, όπως σ’ όλα τα πουλιά του κόσμου;» αναρωτιόταν λυπημένο, ισορροπώντας μια στο ένα και μια στο άλλο πόδι.

Ο πατέρας του, κι ας ήταν μακριά, μάντεψε τη στενοχώρια του και τον πλησίασε πηδιές πηδιές, με ανοιχτές φτερούγες.

«Ξέρω τι σε βασανίζει, γιε μου...» του είπε. «Θα ήθελες κι εσύ να κελαηδάς τα πρωινά και να καλωσορίζεις τον ήλιο, όπως όλα τα πουλιά τριγύρω. Γι’ αυτό θλίβεσαι που εμείς, τα φοινικόπτερα, δεν έχουμε φωνή. Έχουμε όμως το χάρισμα της ομορφιάς, τη δύναμη για μεγάλα ταξίδια, κατέχουμε την τέχνη του χορού...»

«Τα ξέρω όλα αυτά. Αλλά, να... Θα ’ρθει τώρα το δειλινό κι ο ήλιος θα χαθεί. Να μην τον αποχαιρετήσω κι εγώ μ’ ένα τραγούδι;»

«Εχμ... ο ήλιος μας ζεσταίνει και μας αγαπάει το ίδιο με τα άλλα πουλιά που κελαηδούν. Άλλωστε εμείς, με τη σιωπή μας, κάνουμε κάτι δύσκολο: ακούμε τους μυστικούς ήχους της γης, που μας λέει με τον τρόπο της πως η σιωπή ξυπνά ό,τι βαθύτερο έχουμε. Δέξου το αυτό, καλό μου...»

«Όχι, όχι, δεν το δέχομαι! Αχ, πόσο ευτυχισμένος θα ήμουν να με θαυμάζει ο αέρας για το κελάηδημά μου! Να στέλνει τη μελωδία μου μακριά!»

«Δε θέλω να σε κακοκαρδίσω, αλλά εμείς το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να κράζουμε, όταν κινδυνεύουμε, για να κρατιέται το σμήνος ενωμένο...»

«Και γιατί, παρακαλώ, κάτι πουλάκια μια σταλίτσα να έχουν φωνή αγγελική;»

«Γιε μου! Κι άλλα πλάσματα θα ήθελαν να είχαν υπέροχα φτερά σαν τα δικά μας, μα δεν τα έχουν! Μην ξεχνάς ότι και μόνο με την ύπαρξή μας στολίζουμε τον κόσμο, άρα αξίζουμε όσο και κάθε άλλο πετούμενο που κελαηδεί...» είπε στοργικά ο πατέρας του.

Ο Πιρουλίτο έμεινε ακίνητος. Είχε δεχτεί το κρυφό μήνυμα που, σαν ζεστό αεράκι, έκανε τα φτερά του να φουντώσουν και την καρδιά του να γαληνέψει.

«Τι λες; Πάμε να βρούμε κάτι να φάμε;» τον ρώτησε παιχνιδιάρικα ο πατέρας και τότε ο Πιρουλίτο θυμήθηκε πόσο πεινούσε.

«Φύγαμε!» φώναξε.

Διέσχισαν τη λίμνη, έφτασαν σε μια μακρινή αμμουδιά κι άρχισαν να σκάβουν με τα δυνατά τους ράμφη, ψάχνοντας για σαλιγκάρια και καβουράκια. Όταν χόρτασαν, στάθηκαν στον ήλιο, ο ένας δίπλα στον άλλον, νιώθοντας μέσα τους μια καλοσυνάτη δύναμη να τους ενώνει. Η καρδιά του Πιρουλίτο ζεστάθηκε από την αγάπη του πατέρα. Κι όλα αυτά, χωρίς να ακουστεί τίποτα περισσότερο από ένα φύσημα, σαν πνοή. Αυτή ήταν η λαλιά τους...

Την άλλη μέρα ο Πιρουλίτο, όπως και όλοι οι συνομήλικοί του, πήγε να γυμναστεί.

«Έρθε ο καιρός εσείς, τα νεαρά πουλιά, να μάθετε πώς να γλιτώνετε από τις καταιγίδες!» είπε ο έμπειρος αρχηγός του σμήνους, ζητώντας απ' όλους να μπουν στη σειρά.

Οι ασκήσεις ήταν δύσκολες και κρατούσαν ώρες. Ο Πιρουλίτο αποδείχτηκε πολύ γρήγορος.

Ξαφνικά, πίσω απ' τις καλαμιές, ξεπρόβαλε η φίλη του, η Ροζαλία, που είχε μείνει πίσω.

«Αχ, περίμένέ με, Πιρουλίτο! Δεν αντέχω, η καημένη...»

Το στήθος της ανεβοκατέβαινε γρήγορα κι ο τρυφερός λαιμός της είχε βαρύνει. Η Ροζαλία ήταν ολόκληρη ροζ – σπάνια ομορφιά! Μα δεν έφταιγαν τα ροζ φτερά της που κουραζόταν εύκολα. Έφταιγε που δεν της άρεσε η γυμναστική. Εκείνη προτιμούσε να χουζουρεύει.

Ο Πιρουλίτο γύρισε πίσω να την περιμένει, αλλά πάνω στην ώρα ο αρχηγός σήμανε τη λήξη του μαθήματος:

«Τελειώσαμε, παιδιά! Αρκετά για σήμερα».

Τα νεαρά πουλιά, αμάθητα όπως ήταν στις πολλές ασκήσεις, βούτηξαν κουρασμένα στο νερό. Ο Πιρουλίτο, μ' ένα μακροβούτι, έφερε δώρο στη Ροζαλία ένα πολύχρωμο ψαράκι. Μια χαψιά το έκανε η όμορφη και γυάλισαν τα στρογγυλά ματάκια της.

Όταν, επιτέλους, βγήκαν από το νερό, άνοιξαν διάπλατα τις φτερούγες τους. Κι έτσι, βηματίζοντας, στέγνωναν στον ήλιο.

Ο Πιρουλίτο και η Ροζαλία ήταν φίλοι. Μαζί είχαν μάθει να πετούν, όταν ήταν μικρά. Δίπλα δίπλα κι οι φωλιές τους.

«Μου αρέσει η παρέα σου» γύρισε και την κοίταξε. «Σε εμπιστεύομαι. Θέλω να σου πω ένα μυστικό, αλλά μην το μαρτυρήσεις σε κανέναν».

«Πες το μου. Τρελαίνομαι για μυστικά και ξέρω να κρατώ το ράμφος μου κλειστό».

«Θέλω, κρυφά απ' όλους, να πλησιάσω έναν άνθρωπο. Μα φοβάμαι κιόλας. Με έχουν τρομάξει οι γονείς μου, που όλο μου λένε ότι οι άνθρωποι μας κυνηγούν και μας σκοτώνουν για το νόστιμο κρέας μας και τα όμορφα φτερά μας. Τέτοια μου 'χουν πει και τρομάζω».

«Εγώ έχω μάθει να φοβάμαι τους πονηρούς ψαράδες, που μας παγιδεύουν με τα δίχτυα τους».

«Ας μην ξεχνάμε, λοιπόν, όσα μάθαμε. Αλλά ο άνθρωπος αυτός είναι διαφορετικός. Είναι αγαθός, ήσυχος. Έλα να σ' τον δείξω. Βρίσκεται πέρα, κοντά στο Ακρωτήριο, σε μια έρημη αμμουδιά».

«Αν είναι μέσα στις πορτοκαλιές, φοβάμαι... Δεν έρχομαι».

«Όχι, όχι, δεν είναι εκεί. Είναι στην ακτή, σου λέω. Στο Ακρωτήριο».

Κι ο Πιρουλίτο, ανοίγοντας τα φτερά του, παρακινούσε επίμονα τη φίλη του, ώσπου την έπεισε.

Τα δύο νεαρά φοινικόπτερα όρμησαν με φόρα στα ψηλά. Ήταν απόλαυση να πετούν μαζί.

Όταν έφτασαν, έψαξαν πρώτα να βεβαιωθούν πως ο άνθρωπος ήταν μόνος του. Ύστερα, χαμήλωσαν και πάτησαν δίπλα στα νερά.

«Κοίτα πώς κάθεται ακίνητος. Με περιμένει, το ξέρω· το έχω καταλάβει εδώ και μέρες. Θέλει να γίνουμε φίλοι, μου φέρνει και σαλιγκάρια. Πάμε λίγο πιο κοντά;»

«Τρελός είσαι; Καλύτερα να φύγουμε, λέω εγώ».

«Τι φοβάσαι; Μπορεί μήπως να πετάξει;»

«Όχι».

«Τότε λοιπόν;»

«Προτιμώ να φύγω, αλλά πώς να σε αφήσω μόνο σου με τον άνθρωπο; Τέλος πάντων, μένω για να σε προστατέψω, να το ξέρεις αυτό».

«Για δες τυχερός που είμαι! Όμως δε φοβάμαι. Ίσα ίσα. Νομίζω πως ο άνθρωπος αυτός φοβάται μη μας τρομάξει. Χαίρεται και μόνο που μας βλέπει από κοντά. Για δες μάτια γλυκά. Μήτε στιγμή δε μας ζυγώνει. Δε θέλει να μας τρομάξει».

Ο άνθρωπος άνοιξε αργά αργά τα δυο του χέρια κι ύστερα τα κατέβασε σταυρωτά πάνω στο στήθος του. Έτσι μπόρεσε να εκφράσει τη χαρά και την ευγνωμοσύνη του. Με τα χέρια. Αυτή η άφωνη γλώσσα έκανε τα πουλιά να νιώσουν ό,τι τους μηνούσε:

«Ευγενικό μου φλαμίνγκο, ήρθες με το ταίρι σου; Τι όμορφη που είναι, ολόκληρη ροζ! Εγώ είμαι η Αναστασία και σας παρακαλώ, μη με φοβάστε. Το ξέρω πως εσείς δεν κελαηδάτε. Έχουμε, λοιπόν, πολλά κοινά. Εγώ, επειδή δεν ακούω, γι' αυτό δεν έχω φωνή. Μόνο τις δονήσεις νιώθω εδώ, στο στήθος ιδιαίτερα. Μπορώ όμως να συνεννοούμαι με νοήματα, με τις εκφράσεις του προσώπου και του σώματος, μ' ένα σωρό τρόπους. Κι ακόμα, μπορώ να εκφράζομαι με τη ζωγραφική, που με σχήματα και χρώματα μιλάει όλες τις γλώσσες του κόσμου».

Η Αναστασία, χωρίς να πλησιάσει τα πουλιά, άδειασε προσεχτικά ένα σακούλι με σαλιγκάρια. Ήταν σαν να τους έλεγε:

«Κοιτάξτε εδώ! Έφερα λιχουδιές. Τις μάζεψα πρωί πρωί για σας... κι αύριο πάλι θα ξαναφέρω. Τώρα γίναμε τρεις στην παρέα, ε;»

Τα πουλιά, βήμα βήμα, πλησίασαν γαληνεμένα να φάνε τα σαλιγκάρια.

«Α, έτσι να μέινετε...» τα ικέτεψε. «Να σας ζωγραφίζω και να σας λέω τα δικά μου».

Όσο ζωγράφιζε, συνομιλούσε νοερά με τα φλαμίνγκο:

«Ξέρετε, τις μόνες στιγμές που λυπάμαι επειδή δεν ακούω, είναι όταν βουλιάζω στη σκέψη πως, καθώς δε μιλώ όπως ο άντρας μου, δεν μπορώ να του τραγουδήσω την αγάπη μας. Δεν μπορώ ν' ακούσω καθαρά τα λογάκια των παιδιών μου, ούτε να τα νανουρίσω...

»Ωστόσο, όταν βλέπω εσάς τώρα, όταν φροντίζω το σπίτι μου, όταν διαβάζω, όταν ζωγραφίζω, έχω όλα όσα λαχτάρησα ποτέ να αποκτήσω. Ναι, πουλάκια μου. Πολλές, πάρα πολλές είναι οι χαρές που μου δόθηκαν σ' αυτήν τη ζωή. Όπως η νοηματική γλώσσα, που έμαθα από παιδί.

»Όταν ήμουν μικρή, έκλαιγα γιατί ήθελα να μιλήσω στο τηλέφωνο, ήθελα να φωνάζω παίζοντας, να πηγαίνω στο ίδιο σχολείο με τα παιδιά της γειτονιάς. Μα δε γινόταν, γιατί, καθώς διέφερα από τα άλλα παιδιά, εκείνα δε με πλησίαζαν. Έτρεχα λοιπόν κι εγώ παραπονεμένη ξοπίσω τους· δεν μπορούσα να κρύψω την αγάπη μέσα μου.

»Τότε νόμιζα πως ήταν δικό μου φταίξιμο που είμαι διαφορετική και ντρεπόμουν γι' αυτό που είμαι. Έκλεινα τα μάτια και βυθιζόμουν στο βαθύ πηγάδι της μοναξιάς, απ' όπου με έβγαζαν ο Σμόκυ, ο σκύλος μου, και τα αδέρφια μου. Αυτοί με συντρόφευαν ακούραστα στα τρεχαλητά και στο κολύμπι.

»Αλλά τι βλέπω; Πεινούσατε, ε; Φάγατε όλα τα σαλιγκάρια!